

Тѣлото Іоакимово го балсамосахъ. И най-послѣ кле-
тникътъ баща ся убѣди да отдаде узаконенното на мрът-
вийтъ си сынъ. Но задържъ горкыйтъ дрехытъ на чедото
си, което облѣкохъ въ бѣлы дрехы и го турихъ на но-
силото.

Скърбта бѣше таквазъ щото за много часове прѣся-
кижъ изворътъ на съзытъ му. Стоеше безъ да ся помръдне
отъ мѣстото си и гледаше чедото си. Но между това бѣ-
ше заповѣдалъ да станжъ потребнытъ приготовления.

Внезапно си състави едно убѣжденіе и рѣшеніе.

— Да извадимъ (каза) мървийтъ отъ тука.

Не слѣдъ много погребалната процесія излѣзваше отъ
Паскалевѣжтъ къщъ.

.

Задъ това мѣсто дѣто е днесъ расходката що ся ка-
зува *Малкый фламуръ*, въ една ограда съ зидове оградъ,
тамо ископахъ ровъ. Надъ ровътъ имаше една върба, коя-
то обрoняше листата си, та капяхъ сякашъ че съзы.

Горкыйтъ Паскаль тури останкытъ на любезныйтъ си
сынъ въ единъ посрѣбренъ ковчегъ, и придружванъ отъ
нѣколцина пріатели занесе го въ ископанный ровъ. Въспра-
ви ся неутѣшимъ надъ гробътъ и безнадежденъ видъ сту-
денѣжъ прѣстъ да отдѣля за вынѣжы любезното тѣло на
сына му отъ очитъ му.

.

Когато ся завърнъ въ къщы проводи да му повыкатъ
достоуважаемъ единъ старецъ духовникъ. Духовникътъ по-
бърза да дойде.

— Сѣдни, честнѣйшій старче, му каза Паскаль.

Старецътъ сѣднъ и за нѣколко минуты потрая мрът-
вешко мълчаніе.

— Прѣдставителю на Божіето милосердіе, (рече Тоннера),
искамъ утѣшеніе, желяжъ раздумваніе. Нѣма нищо което да